27/05/2021

Τιμάται για πρώτη φορά ως Μάρτυρας ο Μιχαήλ ο Γενναίος

Πατριαρχεία / Πατριαρχείο Ρουμανίας

Με τη συμπλήρωση 421 ετών από την πρώτη πολιτική ένωση των Ρουμάνων ο Μιχαήλ ο Γενναίος (Mihai Viteazul) ως Μάρτυρας και Ήρωας του ρουμανικού έθνους. Ο Ηγεμόνας τιμάται μετά το διάταγμα που υπέγραψε ο Πρόεδρος της Ρουμανίας στις 21 Ιουλίου 2020 με το οποίο ο Μιχαήλ ο Γενναίος κηρύχθηκε Μάρτυρας και Ήρωας του έθνους της Ρουμανίας ενώ 27 Μαΐου, όπως και σήμερα για πρώτη φορά, θα είναι η ημέρα των ετήσιων εορτασμών για την ένωση των

ρουμανικών χωρών.

Ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Τιργοβιστίου κ. Νήφων με την ευλογία του Μακαριωτάτου Πατριάρχου Ρουμανίας κ.κ. Δανιήλ τέλεσε το πρωί της Πέμπτης Τρισάγιο το πρωί επί του τάφου του στη Μονή Dealu.

Ο Μιχαήλ ο Γενναίος

Ο Μιχαήλ ο Γενναίος (ρουμανικά: Mihai Viteazul ή Mihai Bravu, ουγγρικά: Vitéz Mihály, 1558 – 19 Αυγούστου 1601) ήταν πρίγκιπας της Βλαχίας (ως Μιχαήλ Β΄, 1593–1601), της Μολδαβίας (1600) και de facto ηγεμόνας της Τρανσυλβανίας (1599–1600). Θεωρείται ένας από τους μεγαλύτερους εθνικούς ήρωες της Ρουμανίας και θεωρείται από τη Ρουμανική ιστοριογραφία ο πρωτουργός της Ρουμανικής ενότητας.

Η διοίκησή του της Βλαχίας άρχισε το φθινόπωρο του 1593. Δύο χρόνια αργότερα ξεκίνησε πόλεμος με τους Οθωμανούς, μια σύγκρουση κατά την οποία ο Πρίγκιπας πολέμησε στη μάχη του Τσιλουγκιρένι, που θεωρείται μία από τις σημαντικότερες μάχες της βασιλείας του. Παρόλο που οι Βλάχοι εξήλθαν νικητές από τη μάχη, ο Μιχαήλ αναγκάστηκε να υποχωρήσει με τα στρατεύματά του και να περιμένει βοήθεια από τους συμμάχους του, τον πρίγκιπα Σιγισμόνδο Μπάτορι της Τρανσυλβανίας και το Ροδόλφο Β΄ της Αγίας Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας. Ο πόλεμος συνεχίστηκε μέχρι τον Ιανουάριο του 1597, αλλά η ειρήνη κράτησε μόνο ενάμισι χρόνο, για να επανέλθει στα τέλη του 1599, όταν ο Μιχαήλ δεν μπόρεσε να συνεχίσει τον πόλεμο λόγω έλλειψης υποστήριξης από τους συμμάχους του.

Το 1599 ο Μιχαήλ κέρδισε τη Μάχη του Σέλιμπιρ και σύντομα εισήλθε στην Άλμπα Ιούλια, γινόμενος αυτοκρατορικός κυβερνήτης (δηλαδή de facto ηγεμόνας) της Τρανσυλβανίας. Λίγους μήνες αργότερα τα στρατεύματα του Μιχαήλ εισέβαλαν στη Μολδαβία και έφθασαν στην πρωτεύουσα της, το Ιάσιο. Ο ηγέτης της Μολδαβίας Ιερεμίας Μοβίλα κατέφυγε στην Πολωνία και ο Μιχαήλ ανακηρύχθηκε Πρίγκιπας της Μολδαβίας. Ο Μιχαήλ διατήρησε τον έλεγχο και των τριών επαρχιών για λιγότερο από ένα χρόνο πριν οι ευγενείς της Τρανσυλβανίας και ορισμένοι βογιάροι στη Μολδαβία και στη Βλαχία ξεσηκωθούν εναντίον του με μια σειρά εξεγέρσεων. Στη συνέχεια ο Μιχαήλ συμμάχησε με το στρατηγό της Αυτοκρατορίας Τζόρτζο Μπάστα και κατέστειλε μια εξέγερση των Ούγγρων ευγενών στο Γκουρουσλάου της Τρανσυλβανίας. Αμέσως μετά από αυτή τη νίκη, ο Ροδόλφος διέταξε τη δολοφονία του Μιχαήλ, που πραγματοποιήθηκε στις 9

Αυγούστου 1601 από τους άνδρες του Μπάστα.

Βλαχία

Λίγο μετά αφότου ο Μιχαήλ έγινε Πρίγκιπας της Βλαχίας στράφηκε εναντίον της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας. Την επόμενη χρονιά προσχώρησε στη Χριστιανική συμμαχία των Ευρωπαϊκών δυνάμεων που σχημάτισε ο Πάπας Κλήμης Η΄ εναντίον των Τούρκων και υπέγραψε συμφωνίες με τους γείτονές του: το Σιγισμόνδο Μπάτορι της Τρανσυλβανίας, τον Ααρών τον Τύρανο της Μολδαβίας και το Ροδόλφο Β΄ της Αγίας Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας. Ξεκίνησε μια εκστρατεία εναντίον των Τούρκων το φθινόπωρο του 1594, κατακτώντας αρκετά κάστρα κοντά στο Δούναβη, συμπεριλαμβανομένων των Τζιούρτζιου, Βραΐλας, Χίρσοβα και Σιλίστρας, ενώ οι Μολδαβοί σύμμαχοί του νίκησαν τους Τούρκους στο Ιάσιο και σε άλλα μέρη της Μολδαβίας. Ο Μιχαήλ συνέχισε τις επιθέσεις του βαθιά μέσα στην Οθωμανική Αυτοκρατορία, παίρνοντας τα οχυρά της Νικόπολης, του Ρίμπνικ και της Κίλια, φτάνοντας μέχρι την Αδριανούπολη.

Το 1595 ο Σιγισμόνδος Μπάτορι έστησε ένα περίτεχνο σχέδιο και απομάκρυνε από την εξουσία τον Ααρών τον Τύρανο, βοεβόδα της Μολδαβίας. Ο Ιστβαν Γιόσικα (καγκελάριος του Μπάτορι και εθνοτικά Ρουμάνος) ήταν υπεύθυνος για την επιχείρηση. Ο Στέφαν Ραζβάν συνέλαβε τον Ααρών με την κατηγορία της προδοσίας τη νύχτα της 24ης Απριλίου (5 Μαΐου) και τον έστειλε στην πρωτεύουσα της Τρανσυλβανίας Άλμπα Ιούλια (Γκιουλαφέχερβαρ). Ο Ααρών πέθανε δηλητηριασμένος στα τέλη Μαΐου στο κάστρο του Βιντς. Ο Σιγισμόνδος αναγκάστηκε να δικαιολογήσει τις ενέργειές του ενώπιον των Ευρωπαϊκών δυνάμεων, καθώς ο Ααρών είχε διαδραματίσει ενεργό ρόλο στον αντιοθωμανικό συνασπισμό. Αργότερα, στην ίδια πόλη Άλμπα Ιούλια, οι βογιάροι της Βλαχίας υπέγραψαν μια συνθήκη με το Σιγισμόνδο για λογαριασμό του Μιχαήλ . Από τη σκοπιά της εσωτερικής πολιτικής της Βλαχίας η Συνθήκη της Άλμπα Ιούλια επισημοποίησε αυτό που θα μπορούσε να ονομαστεί καθεστώς των βογιάρων, ενισχύοντας την ήδη σημαντική πολιτική δύναμη της ελίτ των ευγενών. Σύμφωνα με τη συνθήκη ένα συμβούλιο 12 μεγάλων βογιάρων θα συμμετείχε παράλληλα με το βοεβόδα στην εκτελεστικη εξουσία της χώρας.

Οι βογιάροι δεν μπορούσαν πλέον να εκτελεσθούν χωρίς τη γνώση και την έγκριση του Πρίγκιπα της Τρανσλαβανίας και, αν καταδικάζονταν για προδοσία, οι περιουσίες τους δεν μπορούσαν πλέον να κατασχεθούν. Προφανώς ο Μιχαήλ ήταν δυσαρεστημένος με την τελική μορφή της συνθήκης που διαπραγματεύτηκαν οι απεσταλμένοι του, αλλά αναγκάστηκε να συμμορφωθεί. Ο Πρίγκιπας Μιχαήλ είπε σε μια συνομιλία με τον Πολωνό απεσταλμένο Λουμπιενιέτσκι: ... δεν συνέχισαν

όπως αναφερόταν στις οδηγίες τους, αλλά όπως απαιτούσε ότι το δικό τους καλό και απέκτησαν προνόμια για τον εαυτό τους. Στο υπόλοιπο της βασιλείας του Θα προσπαθούσε να αποφύγει τις υποχρεώσεις που του επιβλήθηκαν.

Κατά τη βασιλεία του ο Μιχαήλ βασιζόταν σε μεγάλο βαθμό στην αφοσίωση και την υποστήριξη μιας ομάδας αρχόντων της Ολτενίας, οι σημαντικότεροι από τους οποίους ήταν οι Αδελφοί Μπουζέσκου (Ρουμανικά : Fraţii Buzeşti) και οι συγγενείς του από την πλευρά της μητέρας του, οι Καντακουζηνοί. Ετσι προστάτευσε τα συμφέροντά τους καθ ‘όλη τη διάρκεια της βασιλείας του. Για παράδειγμα, πέρασε έναν νόμο που δέσμευε τους δουλοπάροικος σε εδάφη που ανήκουν σε αριστοκράτες. Από τη σκοπιά της θρησκευτικής δικαιοδοσίας η Συνθήκη της Άλμπα Ιούλια είχε μια άλλη σημαντική συνέπεια: έθετε όλους τους Ορθόδοξους επισκόπους της Τρανσυλβανίας υπό τη δικαιοδοσία της Μητροπολιτικής Εδρας του Τιργκόβιστε.

Την περίοδο αυτή ο Οθωμανικός στρατός, που εδρεύει στο Ρούσε, προετοιμαζόταν να διασχίσει το Δούναβη και ανέλαβε μια μεγάλη επίθεση. Ο Μιχαήλ αναγκάστηκε γρήγορα να υποχωρήσει και οι Οθωμανικές δυνάμεις άρχισαν να διασχίζουν το Δούναβη στις 4 Αυγούστου 1595. Καθώς ο στρατός του ήταν μικρότερος, ο Μιχαήλ απέφυγε να μεταφέρει τη μάχη σε ανοιχτό πεδίο και αποφάσισε να τη δώσει σε ένα βαλτότοπο κοντά στο χωριό Τσιλουγκιρένι, στον ποταμό Νεαίλοφ. Η Μάχη του Τσιλουγκιρένι ξεκίνησε στις 23 Αυγούστου και ο Μιχαήλ νίκησε τον Οθωμανικό στρατό με επικεφαλής το Σινάν Πασά. Παρά τη νίκη του υποχώρησε στο χειμερινό στρατόπεδο του στο Στογενέστι επειδή είχε πολύ λίγα στρατεύματα για να αναλάβει ευρείας κλίμακας πόλεμο εναντίον των υπόλοιπων Οθωμανικών δυνάμεων. Στη συνέχεια ένωσε τις δυνάμεις του με το στρατό 40.000 ανδρών του Σίσιμσουντ Μπάστορυ (υπό τον Ιστβαν Μπότσκαϊ) και αντεπιτέθηκε στους Οθωμανούς, απελευθερώνοντας τις πόλεις Τιργκόβιστε (8 Οκτωβρίου), Βουκουρέστι (12 Οκτωβρίου) και Βραΐλα, αποσπώντας προσωρινά τη Βλαχία από την Οθωμανική επικυριαρχία.

Ο αγώνας εναντίον των Οθωμανών συνεχίστηκε το 1596, όταν ο Μιχαήλ έκανε αρκετές εισβολές νότια του Δούναβη σε Βίντιν, Πλέβεν, Νικόπολη και Μπαμπαντάγκ, όπου βοηθήθηκε από τους ντόπιους Βούλγαρους, κατά την πρώτη εξέγερση του Τίρνοβο.

Στα τέλη του 1596 ο Μιχαήλ αντιμετώπισε μια απροσδόκητη επίθεση από τους Τάταρους, που είχαν καταστρέψει τις πόλεις Βουκουρέστι και Μπουζάου. Οταν ο Μιχαήλ συγκέντρωσε το στρατό του για να αντεπιτεθεί οι Τάταροι υποχώρησαν γρήγορα και έτσι δεν διεξήχθη μάχη. Ο Μιχαήλ ήταν αποφασισμένος να συνεχίσει

τον πόλεμο εναντίον των Οθωμανών, αλλά δεν του το επέτρεπε η έλλειψη στήριξης του Σιγισμόνδου Μπάτορι και του Ροδόλφου Β΄. Στις 7 Ιανουαρίου 1597 ο Χασάν Πασάς διακήρυξε την ανεξαρτησία της Βλαχίας υπό την ηγεμονία του Μιχαήλ, που όμως γνώριζε ότι αυτή ήταν μόνο μια προσπάθεια να τον εκτρέψει από την προετοιμασία για μια μελλοντική επίθεση.

Ο Μιχαήλ ζήτησε εκ νέου την υποστήριξη του Ρούντολφ Β΄, που συμφώνησε τελικά να στείλει οικονομική βοήθεια στον ηγεμόνα της Βλαχίας. Στις 9 Ιουνίου 1598 επετεύχθη επίσημη συνθήκη μεταξύ του Μιχαήλ και του Ρούντολφ Β΄. Σύμφωνα με τη συνθήκη ο Αυστριακός ηγεμόνας θα έδινε στη Βλαχία αρκετά χρήματα για να διατηρεί στρατό 5.000 ατόμων, καθώς και εξοπλισμό και προμήθειες. Λίγο μετά την υπογραφή της συνθήκης ο πόλεμος με τους Οθωμανούς επαναλήφθηκε και ο Μιχαήλ πολιόρκησε τη Νικόπολη στις 10 Σεπτεμβρίου 1598 και ανέλαβε τον έλεγχο του Βίντιν. Ο πόλεμος με τους Οθωμανούς συνεχίστηκε μέχρι τις 26 Ιουνίου 1599, όταν ο Μιχαήλ, χωρίς πόρους και υποστήριξη για τη συνέχιση της διεξαγωγής του πολέμου, υπέγραψε ειρηνευτική συνθήκη.

Τρανσυλβανία

Τον Απρίλιο του 1598 ο Σιγισμόνδος παραιτήθηκε από Πρίγκιπας της Τρανσυλβανίας υπέρ του Αυτοκράτορα Ροδόλφου Β΄ (που ήταν επίσης Βασιλιάς της Ουγγαρίας), αναίερσε την απόφασή του τον Οκτώβριο του 1598 και στη συνέχεια παραιτήθηκε και πάλι υπέρ του Καρδινάλιου Αντρέα Μπάτορι, εξαδέλφου του. Ο Μπάτορι είχε ισχυρούς δεσμούς με τον Πολωνό καγκελάριο και στρατάρχη Γιαν Ζαμόισκι και έθεσε την Τρανσυλβανία υπό την επιρροή του Βασιλιά της Πολωνίας, Σιγισμούνδυς Γ΄ Βάσα. Ήταν επίσης έμπιστος σύμμαχος του νέου Μολδαβού Πρίγκιπα Ιερεμία Μοβίλα, ενός από τους μεγαλύτερους εχθρούς του Μιχαήλ. Ο Μοβίλα είχε εκθρονίσει το Στέφαν Ράζβαν με τη βοήθεια του Πολωνού στρατάρχη Γιαν Ζαμόισκι τον Αύγουστο του 1595.

Αντιμετωπίζοντας αυτή τη νέα απειλή, ο Μιχαήλ ζήτησε από τον Αυτοκράτορα Ροδόλφο να γίνει επικυρίαρχος της Βλαχίας. Στις 25 Σεπτεμβρίου (5 Οκτωβρίου) ο Μπάτορι εξέδωσε τελεσίγραφο ζητώντας από το Μιχαήλ να εγκαταλείψει το θρόνο του. Ο Μιχαήλ αποφάσισε αμέσως να του επιτεθεί για να αποτρέψει την εισβολή. Θα περιγράψει αργότερα τα γεγονότα:

Ξεσηκώθηκα με τη χώρα μου, τα παιδιά μου, παίρνοντας τη σύζυγό μου και όλα όσα είχα και με το στρατό μου [βαδίσαμε στην Τρανσυλβανία], έτσι ώστε ο εχθρός να μη με τσακίσει εδώ.

Έφυγε από το Τιργκόβιστε στις 2 Οκτωβρίου και στις 9 Οκτωβρίου είχε φτάσει στο Πρέιμερ στη νότια Τρανσυλβανία, όπου συναντήθηκε με απεσταλμένους από την πόλη του Μπρασόβ. Εξασφαλίζοντας την πόλη, προχώρησε στην Τσάρτα, όπου ένωσε τις δυνάμεις του με τους Σεκελι.

Στις 18 Οκτωβρίου ο Μιχαήλ κατήγαγε μια αποφασιστική νίκη εναντίον του στρατού του πρίγκιπα-καρδιναλίου Αντρέα Μπάτορι στη Μάχη του Σέλιμπαρ, κερδίζοντας τον έλεγχο της Τρανσυλβανίας. Καθώς υποχωρούσε από τη μάχη, ο Αντρέα Μπάτορι σκοτώθηκε από ένα αντίπαλόο του Σέκελι στις 3 Νοεμβρίου κοντά στο Σαντόμινιτς και ο Μιχαήλ του παρείχε πριγκηπική ταφή στο Ρωμαιοκαθολικό Καθεδρικό της Άλμπα Ιούλια. Με τον εχθρό του νεκρ, ο Μιχαήλ μπήκε στην πρωτεύουσα της Τρανσυλβανία Άλμπα Ιούλια και πήρε τα κλειδιά του φρουρίου από τον επίσκοπο Δημήτριο Νάπραγκι, γεγονός που αργότερα απεικονίστηκε ως βαρυσήμαντο στη Ρουμανική ιστοριογραφία.

Ο ιστορικός Ιστβαν Σαμόσκοζι, Αρχεοφύλακας εκείνη την εποχή, κατέγραψε το γεγονός με μεγάλη λεπτομέρεια. Έγραψε επίσης ότι δύο μέρες πριν από τη σύνοδο της Δίαιτας στις 10 Οκτωβρίου οι Τρανσυλβανόφωνοι ευγενείς εξέλεξαν το Μιχαήλ το βοεβόδα ως Πρίγκιπα της Τρανσυλβανίας. Οταν συνήλθε η Δίαιτα ο Μιχαήλ ζήτησε από τις γενικές τάξεις να ορκιστούν πίστη στον Αυτοκράτορα Ροδόλφο, κατόπιν στον εαυτό του και τρίτον στο γιο του. Ακόμη και αν αναγνωρίστηκε από τη Δίαιτα της Τρανσυλβανίας ως μόνο αυτοκρατορικός κυβερνήτης υποτελής στον Αυτοκράτορα, ήταν ωστόσο ηγέτης της Τρανσυλβανίας.

Στην Τρανσυλβανία ο Μιχαήλ χρησιμοποιούσε την ακόλουθη υπογραφή στα επίσημα έγγραφα: Michael Valachiae Transalpinae Woivoda, Sacrae Caesareae Regiae Majestatis Counteriarius per Transylvaniam Locumtenens, cis transylvaniam partium eius super exercitu Generalis Capitaneus(“Μιχαήλ, βοεβόδας της Βλαχίας, σύμβουλος της Αυτού Μεγαλειότητας του Αυτοκράτορα Και Βασιλιά, αντιπρόσωπός του στην Τρανσυλβανία και Γενικός Δοικητής των στρατευμάτων του της Τρανσυλβανίας”)

Όταν ο Μιχαήλ εισήλθε στην Τρανσυλβανία δεν απελευθέρωσε αμέσως ή δεν χορήγησε δικαιώματα στους Ρουμάνους κατοίκους, που ήταν κυρίως αγρότες, αλλά, παρ ‘όλα αυτά, αποτελούσαν σημαντικό ποσοστό του πληθυσμού. Ο Μιχαήλ επέδειξε την υποστήριξή του διατηρώντας την Ένωση των Τριών Εθνών, που αναγνώριζε μόνο τα παραδοσιακά δικαιώματα και προνόμια των Ούγγρων, των Σέκελι και των Σαξόνων, αλλά δεν αναγνώριζε τα δικαιώματα των Ρουμάνων. Δεν υπάρχει καμία ένδειξη ότι ο Μιχαήλ θέλησε οι Ρουμάνοι της Τρανσυλβανίας να

διαδραματίσουν έναν πολιτικό ρόλο. Πράγματι, ενώ έφερε μερικούς από τους βοηθούς του της Βλαχίας στην Τρανσυλβανία, κάλεσε επίσης μερικούς Σέκελι και άλλους Ούγγρους της Τρανσυλβανίας να βοηθήσουν στη διοίκηση της Βλαχίας, όπου ήθελε να μεταφέρει το πολύ πιο προηγμένο φεουδαρχικό σύστημα της Τρανσυλβανίας.

Ο Μιχαήλ άρχισε να διαπραγματεύεται με τον Αυτοκράτορα στην επίσημη θέση του στην Τρανσυλβανία. Ο τελευταίος ήθελε το Πριγκηπάτο υπό άμεση Αυτοκρατορική κυριαρχία με το Μιχαήλ ως κυβερνήτη. Ο βοεβόδας της Βλαχίας, από την άλλη, ήθελε τον τίτλο του Πρίγκηπα της Τρανσυλβανίας για τον εαυτό του και διεκδικούσε επίσης την περιοχή του Πάρτιουμ (Δυτική Τρανσυλβανία). Ο Μιχαήλ, ωστόσο, ήταν διατεθειμένος να αναγνωρίσει την επικυριαρχία των Αψβούργων.

Μολδαβία

Ο Πρίγκιπας της Μολδαβίας Ιερεμίας Μοβίλα ήταν από παλιά εχθρός του Μιχαήλ, έχοντας υποκινήσει τον Αντρέα Μπάτορι να στείλει στο Μιχαήλ το τελεσίγραφο που απαιτούσε την παραίτησή του. Ο αδελφός του, Συμεών Μοβίλα διεκδικούσε το θρόνο της Βλαχίας για τον εαυτό του και χρησιμοποιούσε τον τίτλο του Βοεβόδα από το 1595. Γνωρίζοντας την απειλή που εκπροσωπούσαν οι Μοβίλα, ο Μιχαήλ είχε ιδρύσει το Βανάτο του Μπουζάου και της Βραϊλας τον Ιούλιο του 1598 και ο νέος μπαν επιφορτίσθηκε με τη συνεχή παρακολούθηση των κινήσεων των Μολδαβών, των Τατάρων και των Κοζάκων, παρόλο που ο Μιχαήλ σχεδίαζε μια εκστρατεία στη Μολδαβία για αρκετά χρόνια.

Στις 28 Φεβρουαρίου ο Μιχαήλ συναντήθηκε με Πολωνούς απεσταλμένους στο Μπρασόβ. Ήταν πρόθυμος να αναγνωρίσει τον Πολωνό Βασιλιά ως επίκυρίαρχό του με αντάλλαγμα το στέμμα της Μολδαβίας και την αναγνώριση του κληρονομικού δικαιώματος των αρρένων κληρονόμων του επί των τριών πριγκιπάτων, Τρανσυλβανίας, Μολδαβίας και Βλαχίας. Αυτό όμως δεν καθυστέρησε σημαντικά την επίθεσή του. Στις 14 Απριλίου 1600 τα στρατεύματα του Μιχαήλ εισήλθαν στη Μολδαβία από πολλά σημεία, με τον ίδιο τον Πρίγκιπα να ηγείται του κύριου πλήγματος στο Τρότους και στο Ρόμαν. Έφτασε στην πρωτεύουσα Ιάσιο στις 6 Μαΐου. Η φρουρά παρέδωσε το κάστρο την επόμενη μέρα και οι δυνάμεις του Μιχαήλ πρόφθασαν το διαφεύγοντα Ιερεμία Μοβίλα, που γλύτωσε τη σύλληψή του μόνο θυσιάζοντας τον οπισθοφύλακά του. Ο Μοβίλα βρήκε καταφύγιο στο κάστρο του Χοτίν μαζί με την οικογένειά του, μια χούφτα πιστών βογιάρων και τον πρώην Πρίγκιπα της Τρανσγυαλβανίας, Σιγισμόνδο Μπάτορι. Οι Μολδαβοί στρατιώτες στο κάστρο λιποτάχτησαν, αφήνοντας ένα

μικρό Πολωνικό απόσπασμα ως μοναδικό υπερασπιστή. Κάποια στιγμή πριν από τις 11 Ιουνίου, ο Μοβίλα κατάφερε να ξεφύγει νύχτα από τα τείχη και περνώντας το Δνείστερο στο στρατόπεδο του στρατάρχη Στάνισλαβ Ζολκιέβσκι.

Τα γειτονικά κράτη θορυβήθηκαν από αυτή την ανατροπή της ισορροπίας δυνάμεων, ιδιαίτερα οι Ούγγροι ευγενείς στην Τρανσυλβανία, που εξεγέρθηκαν κατά του Μιχαήλ. Με τη βοήθεια του Μπάστα νίκησαν το Μιχαήλ στη Μάχη του Μιρισλάου, αναγκάζοντας τον πρίγκιπα να εγκαταλείψει την Τρανσυλβανία μαζί με όσα στρατεύματά του του απέμεναν πιστά. Ένας Πολωνικός στρατός με επικεφαλής το Γιαν Ζαμόισκι εκδίωξε τους Βλάχους από τη Μολδαβία και νίκησε το Μιχαήλ στο Νιένι, το Τσέπτουρα και το Μπουτσόβ. Ο Πολωνικός στρατός μπήκε επίσης στην ανατολική Βλαχία και εγκατέστησε κυβερνήτη το Συμεών Μοβίλα. Δυνάμεις πιστές στο Μιχαήλ παρέμειναν μόνο στην Ολτενία.

Με πληροφορίες από το σχετικό λήμμα της el.wikipedia.org